

РЕШЕНИЕ

№ 1708

гр. Варна, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Мария Пл. Минкова
като разгледа докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20233110203855 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Интеркрюинг ТББГ“ ООД, против НП № 03-2300523/21.06.2023год. издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на „Интеркрюинг ТББГ“ ООД е наложено административно наказание на осн. чл.416 ал.5 вр. чл.414, ал.1 от КТ „Имуществена санкция” в размер на 1700 лева.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на процесното постановление и е формулирано искане за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява, но се представлява от процесуален представител, който поддържа жалбата.

Процесуалният представител на АНО оспорва жалбата, изразява становище за доказаност на извършеното нарушение и моли НП да бъде потвърдено. Жалбата е подадена в законоустановения срок, поради което е допустима за разглеждане.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

„Интеркрюинг ТББГ“ ООД в качеството си на работодател издал

заповед за ползване на платен годишен отпуск 2 дни считано от 13.04.2023г. – 14.04.2023г. от Д. Начева на длъжност техн. сътрудник без да е отправено писмено искане от лицето, видно от представената заповед и разчетно платежна ведомост.

В конкретния случай съдът намира, че материалният закон е приложен неправилно, като е било прието от АНО, че жалбоподателят е извършил нарушение по [чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските](#), като не е сънесено установеното към хипотезата на правната норма.

В разпоредбата на [чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските](#) се посочва, че платеният годишен отпуск се разрешава въз основа на писмено искане на работника или служителя до работодателя. Посочената разпоредба е императивна и вменява задължение и на двете страни по трудовото правоотношение относно ползване на платен годишен отпуск за съответната календарна година. От една страна задължението на работника е писмено да поиска ползване на целия или на част от платения годишен отпуск, а от друга - задължението на работодателя е да разреши този платен годишен отпуск при наличието на писмено искане/молба за ползването му. Законът допуска изключение от това правило в хипотезата по [чл. 173, ал. 4 от КТ](#), според която работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя и без негово съгласие по време на престой повече от 5 работни дни, при ползване на отпуска едновременно от всички работници и служители, както и в случаите, когато работникът или служителят след покана от работодателя не е поискал отпуска си до края на календарната година, за която се полага. В конкретния случай са налице писмени доказателства- заповед №1 /09.03.2023г., издадена именно на осн. чл.173 ал.4 от КТ, видно от която отпуска е нареден да бъде ползван от всички служители едновременно предвид профилактика на информационната база данни на дружеството. В тази връзка съдът намира, че не са налице елементите от фактическия състав на административно нарушение по смисъла на [чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските](#) от страна на жалбоподателя, тъй като работодателят е разпоредил ползването на платен годишен отпуск на всички служители едновременно.

Съдът намира, че АНО се е произнесъл при неизяснена фактическа обстановка и не е взел предвид всички приложения по преписката доказателства. Предвид гореизложеното съдът намира, че следва да отмени НП, тъй като същото е съставено за нарушение, което не е било извършено.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това. Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело принципно не се дължи. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноски съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер. От съдържанието на приложения по делото пълномощно, се установява, че

жалбоподателят е възложил на адвокат оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие уговореното адвокатско възнаграждение е в размер към минимума, а именно 500 лева и същото е заплатено в брой т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Поради това и Дирекция „Инспекция по труда“-Варна следва да заплати на жалбоподателя сумата от 500 лева, представляваща съдебни разноски по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 03-2300523/21.06.2023год. издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр.Варна, с което на „Интеркрюинг ТББГ“ ООД е наложено административно наказание на осн. чл.416 ал.5 вр. чл.414, ал.1 от КТ „Имуществена санкция” в размер на 1700 лева.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“-Варна да заплати на „Интеркрюинг ТББГ“ ООД сумата от 500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Варненския административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____

